

(reportáž z jarního setkání Jonáš - klubu v Salesiánském divadle)

O existenci Jonáš - klubu vím už dávno. Vznikl v roce 1967 jako Klub spřízněných duší při divadle Semafor. Pak byl opakovaně zakazován, žil pod různými úkryty včetně Svazarmu a po roce 1989 opět existuje a sdružuje řadu duší, které dal dohromady nejen Semafor. V sobotu 21. dubna 2006 jsme se s Cimburou a jeho synem Jirkou díky velmi milému pozvání našeho spolupracovníka Ivana Kotta, jednoho z pilířů Jonáš - klubu, mohli zúčastnit jarního setkání. Setkání se konalo v Salesiánském divadle v Praze - Kobylisích. Bylo věnováno stému výročí narození skladatele Jaroslava Ježka.

Hned v úvodu se přiznám, že jsem fanouškem tohoto skladatele i celé éry Osvobozeného divadla. Jak napsala jedna čtenářka do jedné diskuse, nejhorší je reportáž psaná fanouškem a oslovila mě. Co ale mohu dělat?

Písně Jaroslava Ježka mě oslovovaly v podstatě od dětství. V pubertě jsem dostal k vánocům sadu "elpíček" obsahujících téměř celou skladatelskou éru Ježka v Osvobozeném divadle, včetně instrumentálních předeher i dalších instrumentálních skladeb, s krásnou předmluvou nejpopovatelnějšího z povolání, JUDr. Václava Holzknechta, muzikanta orchestru Osvobozeného divadla a dlouholetého ředitele pražské konzervatoře. Stejně tak mě oslovuje divadlo Semafor, které vnímám od školních let.

Nicméně při pohledu na ty milé lidi tvořící Jonáš - klub jsem musel konstatovat, že většina z nich chodila do Semaforu a předtím snad i do Reduty a kavárny Vltava v době, kdy jsem ještě neuměl číst. Jenže kvalita publika není dána věkem. Stáří, ale i mládí jsou stavem, nikoli zásluhou. Bylo krásné během představení a zejména během obou přestávek sledovat tu duševně spřízněnou komunitu, kterou pojí dohromady společná láska a společné zážitky.

Setkání bylo zahájeno v patnáct hodin a trvalo, i se dvěma přestávkami, téměř sedm hodin. Jenže i zde intenzita zážitku ruší vnímání času včetně hladu, který se dal částečně zahnat oplatkami koupenými v bufetu. Ale to není podstatné. Trvalým

Pan Jiří Suchý na prknech Salesiánského divadla

foto: Tomáš Pohl ©

světlym bodem byl výběr moderátora. Byl jím mladý a sympatický pedagog z Třebíče, Milan Zeibert. Byl dokonale připraven na každého účinkujícího, mluvil velmi kultivovaně a vtipně. Byl všechno jen ne takzvaný bavič, ale ten by před takovým publikem vydržel sotva minutu.

Prvním překvapením byla **Sylvie Krobová**, mimo jiné i absolventka operního zpěvu. Sylvie zazpívala na počest Jaroslava Ježka slavnou parodii na pouliční zpěváky

Na Poříčí dítě křičí

a doprovázela se na akordeon a na klavír. Na elektrickou i klasickou kytaru jí vypomáhal první z Ježků, Martin Ježek. Vystoupení Sylvie Krobové bylo silným zážitkem. Hlasově snad nad hranicí lidských možností, textově i hudebně vynikající. Je jiná než třeba Radúza či Jana Vébrová, ale tak to má být.

Hudba byla ten večer prokládána mluveným slovem. Jako první se ujal slova pan **Milan Bělor**, ředitel festivalu Pražské jaro. Jako první v pořadí se zabýval dvojí osobností Jaroslava Ježka. Většina zná v podstatě jen jeho písňovou a nanejvýš i instrumentální tvorbu pro Osvobozené divadlo a jen malá část zná Ježkovu tvorbu v oblasti vážné hudby. Pan ředitel slíbil, že na programu letošního Pražského jara bude Ježkova vážná hudba zastoupena.

Pak jeviště ovládla trojice muzikantů hrajících pod názvem Pokojové trio tvořené **Jiřím Šlupkou Svěrákem**,

klarinetistou

Edou Khunem

a

Ivanem Hlasem

. Představovat hudebnímu publiku Ivana Hlase je zbytečné a stejně tak publikum zná i Šlupku (Šlupka - Hula nebo především C a K Vokál). Trojice hrála s přehledem a citem pěkné pecky.

Jirka Svěrák pak svým nenapodobitelným hlasem uctil Jaroslava Ježka

Kloboukem ve křoví

. Publikum si vyžádalo přidavek.

Petr Linhart vzpomněl prasynovce Jaroslava Ježka, tedy **Járu Ježka**, kapelníka skupiny Čp.8. Dnes Petr hraje v kapele Majerovy brzdoové tabulky. Ze záznamu zazněl legendární

Motýlek

, zpívaný nezaměnitelným hlasem Járy Ježka, který nás opustil ve 28 letech. Na Járu Ježka pak hezky vzpomínal pan

Jiří Černý

, který dorazil na setkání až z Moravy. Petr Linhart pak ještě přidal dvě písně Čp.8.

Mladý pedagog **Ondřej Kabrna** zahrál na klavír "směsku" písní Jaroslava Ježka a seznámil publikum s historií a současností konzervatoře nesoucí jméno Jaroslava Ježka.

Pak na židli usedl **Jan Matěj Rak** a přednesl část svého pořadu pro Lyru Pragensis složeného z povídaní o Jaroslavu Ježkovi a kytarových podob písní tohoto skladatele. Při závěrečném *Buggati stepu*

jsem sledoval pouze prsty na kytaře. Je to velký zážitek sledovat, co dokáže "genetická zátěž". Kromě Ježka zahrál Matěj i dobovou píseň

Blanka ☐ *Živnobanky*

. Je úžasné, jak se dobový cajdák dokáže změnit díky interpretaci v docela hezkou píseň.

Muzikolog **Zdeněk Bednář** pak velmi hezky vyprávěl o počátcích hudebních studií Jaroslava Ježka. Netušil jsem, že Jaroslav Ježek se narodil ve stejný den jako slavný ruský, či spíše sovětský, skladatel Dimitrij Šostakovič, tedy 25. září 1906. Nedávno jsem četl životopis Šostakoviče, génia na jedné straně hýčkaného diktaturou jako výkladní skříň režimu a na druhé straně trpícího neustálým strachem před znelíbením se Stalinovi. V té souvislosti mě napadlo, co by bylo s Jaroslavem Ježkem, kdyby v roce 1942 za mořem nezemřel? Jen těžko si umím představit, že by skládal po roce 1948 kantáty k oslavě socialismu a míru. Snad bylo dobře, že zemřel, stejně tak, jako třeba v případě Karla Čapka.

Před druhou přestávkou zazněla ze záznamu téměř desetiminutová Ježkova skladba z oblasti vážné hudby. Právě tento moment mě utvrdil v závěru o kvalitě publika. Znam spoustu diváků, kteří by se po chvíli začali bavit a nevnímali by. "Jonášovci" však takoví nejsou.

V poslední třetině stálo na pódiu dvanáct členů **The Hottentots Orchestra** v čele s banjistou, kytaristou a zpěvákem

Markem Rejhonem

. Tuhle kapelu jsem slyšel asi před dvěma léty na Country fontáně a moc jsem se těšil. Jak stárnu, líbí se mi čím dál víc swingová i ještě starší americká taneční hudba. Tahle kapela, stejně jako třeba už legendární Originální pražský synkopický orchestr dbá na každý detail. včetně dvoubarevných lakýrek kapelníka. Především ale mají tihle většinou mladí kluci tuhle muziku rádi a je to znát v každé písni.

Tak tomu bylo i tenhle večer a pak přišla hlavní hvězda večera, pan **Jiří Suchý**. Pěťasedmdesátník, jemuž by energii a nápady mohli závidět lidé o dvě generace mladší. Pan Suchý má stále ten jemný úsměv, jaký znám už ? no už ani nevím kolik let, má šarm a jemný slovní humor, což je dnes vzácné koření.

Jiří Suchý zpíval především jím milované "ježkárny" a zpíval je dobře. Nakonec přidal "reduťáckou" *Zlomil jsem ruku tetičce* a *Půl párku*, píseň slyšenou V a W během jejich emigrace v USA jako One Meat Ball a jimi otextovanou.

Byl to báječný večer. Krom hezkého zážitku s lidmi na pódiu i v hledišti jsem si udělal radost a od kapelníka Transitu Vladimíra Tomka koupil CD Mikiho Volka a CD Rock and Roll ze sonetu s legendárními beatovými kapelami (Crazy Boys Mikiho Volka, Donalds atd) z doby, kdy ti, kteří odcházeli do zmoklé jarní Prahy domů, chodili jako mladí za zvuku těchto kapel trsat.